

ΕΙΣ ΤΟΚΕΤΟΝ ΒΡΕΦΟΥΣ.

Διατί τοὺς ὀφθαλμοὺς σου ἔχεις ἔτι κεκλεισμένους ;
 Μὴ διότι εἰς τὴν λάμψιν τῆς Ἑδῆς συνειθισμένους ;
 Σκοτεινὸν τὸ φῶς τῆς γῆς ;
 Πῶς δὲ, ὅταν διανοίγουν, ἡ χροιά των οὐρανία ;
 Μὴ τοῦ κόσμου, ὅθεν ἦλθες, φέρεις ἔτι τὰ σημεῖα,
 Τῆς ζωῆς χρυσῆς ζωῆς ;

Διατί οἱ πέριξ κρότοι αἰσθησιν δὲν σοὶ ποιῶσι ;
 Μήπως ἑναυλοὶ ἀκόμη εἰς τὰ ὦτά σου ἤχουσι
 Οἱ ψαλμοὶ τῶν Χερουβίμ ;
 Αἱ δὲ χεῖρες πρὸς τὸν Πλάστην, πῶς ὡς πτέρυγες ὀρμῶσι ;
 Μὴ νομίζεις, ὅτι ἔτι εἰς' ἐκεῖ ὅπου πετῶσι
 Οἱ Χοροὶ τῶν Σεραφίμ ;

Φ. Α. Β.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΕΙΡΑΚΙΟΥ. (*)

Σὺ, ὁ τὴν χρυσὴν ἡμέραν ἐκ τοῦ χάους ἀνατέλλων,
 Ὁ τὰ σκότῃ διαλύων,
 Φῶτιζε καὶ τὴν ψυχὴν μου, Πλαστοργέ, εἰς ταύτην στέλλων
 Τῆς σοφίας σου τὸ πνεῦμα, φῶς ἀνέσπερον καὶ θεῖον.

Ὁ τὰ κρίνα περιβάλλων μὲ στολὴν των τὴν ὡραίαν,
 Εἰς ἀκήρατον λειμῶνα,
 Ἐνδυτον καὶ τὴν ψυχὴν μου, τὴν δειλὴν αὐτὴν καὶ νέαν,
 Μὲ ἀθάνατον στολὴν τῆς, ἀρετῆς ἀγνὸν χιτῶνα.

Ὅπως δὲ τ' ὡραῖον ἄνθος ἐπιστρέφ' εἰς τὸν αἰθέρα
 Τὴν γλυκεῖαν εὐωδίαν,
 Εἴθε ἅπας μου ὁ βίος, ἐν νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ,
 Νὰ μεταστραφῇ εἰς ζῶσαν πρὸς τὸν Πλάστην ὑμνωδίαν !

(*) Ἐγράφη τῇ 10 Φεβρουαρίου 1872 κατ' αἴτησιν τοῦ Συλλόγου τῆς παιδαγωγικῆς μουσικῆς, ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Ι. Καρασούτσα.